

[Indenrigsministeren.]

hvilket omfang jeg kan. Men jeg forstod fru Lis Møllers bemærkning om lægerne, der var i klemme dels mellem patienterne, dels mellem medicinalindustriens reklamer, sådan, at fru Lis Møller ikke er helt uinteresseret i, at jeg har nedsat et udvalg til at undersøge spørgsmålet om en offentlig lægemiddelinformation. Det kommer nok også til at koste penge, vil jeg tro. Lægevedtægterne kan vi snakke om i udvalget for at se, om der er nogen som helst mulighed. Jeg er ikke i tvivl om, at lægeforeningen ikke vil have noget som helst imod at drøfte disse problemer med udvalget, men det er altså en ren kollegial vedtægt, hvis lovstridighed vi i høj grad kan tage højde for, men hvor vi selvfølgelig kan drøfte, hvad der ligger i det.

Både til fru Lis Møller og til andre ordførere vil jeg gerne sige, at i mine bemærkninger sagde jeg udtrykkelig, at netop naturlægepræparater og andre ting har jeg bedt det lægevidenskabelige forskningsråd om at tage stilling til og anvise veje for. Men når hr. Arne Larsen siger, det bare bliver afvist som kvaksalveri, så ligger det jo sådan, at vi har en lægemiddellov, som simpelt hen siger, at lægemidler ikke kan registreres, medmindre det er bevist, at de har en virkning. Der er ikke — og derom har jeg haft samtaler med lægeforeningens formand — lagt hindringer i vejen for, at man kan få en videnskabelig undersøgelse, men reglen er i dag, at den, der vil markedsføre præparaterne, skal betale dem og betale undersøgelsen for at bevise det. Jeg har også bedt det lægevidenskabelige forskningsråd om at undersøge, om man har mulighed for økonomisk støtte i nogle tilfælde, når det drejer sig om naturlægepræparater. Så man skal altså ikke med særlig hold i sandheden sige, at der ikke på dette område er sket noget; der er i høj grad ved at ske noget.

Jeg skal ikke komme med kommentarer til fru Lis Møllers bemærkning om, at sundhedsstyrelsen bare er til for at beskytte lægerne. Den må stå for fru Lis Møllers egen regning; jeg tror i øvrigt nok, den er lidt dristig. Men når man taler om — det var også andre ordførere inde på — at nu skal man altså nedlægge de små sygehuse og bygge mastodontsygehuse, må jeg sige, at det står ingen steder i de vejledende retningslinjer for sygehusbyggeri; der står, at

sygehusvæsenet i et amt skal fungere som en enhed, og at man skal lave en virkelig god visitationsordning, og at man skal udpege et sygehus, hvor de dyre specialer i fremtiden kan udbygges. Men intetsteds står der, at sygehusene skal nedlægges. Jeg tror ikke, at jeg behøver at gøre flere bemærkninger til fru Lis Møller; jeg kan komme tilbage til det i udvalget.

Hr. Kofoed har jeg i og for sig ingen bemærkninger til, ud over at jeg vil gentage, at både homøopatiske præparater og det, man kalder ikke-autoriserede helbredelsesmetoder, er man i gang med at se på.

Fru Edele Kruchow var inde på spørgsmålet om omfordeling af sundhedsvæsenet. Det er et så ømfindeligt område, at jeg helt skal afstå fra at tale om, hvad vi skal prioritere, hvem der skal leve, og hvem der skal dø.

Dér kunne jeg næsten have lyst til at komme ind på en bemærkning, som hr. Nordqvist var inde på, nemlig spørgsmålet: skal vi virkelig også i udvalget drøfte døds-kriteriet, medlidenhedsdrab, helbredelse af kræft, og jeg ved ikke hvad, ja, så forstår jeg ikke ret meget af, hvad det egentlig er, vi skal beskæftige os med i udvalget, for så er det så omfattende, at vi simpelt hen ikke kan blive færdige på mindre end nogle år.

Hr. Poul Dams bemærkninger er der ingen grund for mig til yderligere at komme med bemærkninger til, men jeg må sige, at hr. Nordqvist, som jo er ordfører for forslagsstillerne, yderligere har rejst en række problemer om lægejournaler, om døds-kriteriet, som jeg sagde før, om lægers ansvar, om sygehusbyggeri, akupunktur, helsekontrol, naturlæger osv. osv. Jeg vil indrømme, at det er søreme en stor mundfuld. Hvis der skal blive noget fornuftigt ud af det udvalgsarbejde, der skal gøres, så må jeg bede til, at man koncentrerer sig om det, der virkelig er noget, vi har mulighed for at beskæftige os med. Det er så omfattende, at vi simpelt hen ikke kan være med.

Edele Kruchow: Jeg vil gerne spørge ministeren, om det virkelig kan være alvorligt ment, at fordi en omprioritering er et ømtåligt problem, skal man afholde sig fra at gå i gang med det, hvis man mener, der er behov for det.